

Večírek se konal u Alferna, vyhledávaného módního lékaře, a dost jsem váhala, než jsem se rozhodla tam jít. Odpoledne, které jsem právě prožila se svým manželem Alanem, odpoledne, jež sčítalo čtyři roky lásky, ran, něhy a vzpour, bych raději ukončila večerem v náruči Morfeově, nebo v alkoholovém opojení. Ale každopádně sama. Dokonalý masochista Alan samozřejmě opět nezklamal a trval na tom, že na ten večírek půjdeme. Už zase měl svůj obvykle krásný obličej a usmíval se, když se ho vyptávali, jak se daří tomu nejpůvabnějšímu a nejsemknutějšímu páru v Paříži. Žertoval a odpovídal rádoby vtípně, co mu přišlo na jazyk, přičemž mi surově svíral loket a nehodlal ho pustit z prstů. Viděla jsem nás v zrcadlech a také jsem se usmívala při pohledu na odraz, který mi vracela: oba stejně vysokí a štíhlí, on světlovlasý s modrými očima, já černovlasá s šedými očima, stejné pohyby a rovněž už stejné a nepřehlédnutelné příznání hlubokého zklamání a porážky. Jenomže on zašel trochu daleko, když na pitomě zjihlou otázkou: „Jestlipak půjdu brzy za kmotru, Alane?“ odpověděl, že když mám za muže jeho, stačí mi to k naplnění života, a že by mi nepřál, abych měla takové dva. Viděla jsem rudě. „To je tedy pravda,“ utrousila jsem a jako v některých skladbách vrcholné

téma ohlásí najednou téma následující, vytrhla jsem se Alanově ruce a obrátila se k němu zády. A tehdy se to stalo: na koktejlu podobném všem ostatním, co se pořádají v zimě v Paříži, jsem se octla tváří v tvář Juliu A. Cramovi. Prudce jsem se vymanila z Alanova sevření a ještě jsem cítila, jak se Alanova záda, dotýkající se mých, zlostí chvějí. Tvář Julia A. Crama – tak se mi totiž okamžitě představil: jsem Julius A. Cram – byla bledá, nevýrazná a tajemná. Jen tak mimochodem jsem se ho zeptala, jestli se mu líbí obrazy, které jsou tu vystavené. Vlastně se tenhle večírek pořádal právě kvůli plátnům, jež tady představoval milenec paní domu, hlučné a nápadné Pamelý Alfernové.

„O jakých obrazech je řeč?“ zeptal se Julius A. Cram.
„Ach tak! Zdá se mi, že jsem u okna jeden zahlédl.“

Pohnul se a já jsem pudově následovala drobného mužíka, který už lehce začínal plešatět. Převyšovala jsem ho o půl hlavy. Náhle se zastavil před obrazem, jenž vypadal jako výtvar někoho, kdo by byl velmi rád malířem, a zvedl hlavu. Za brýlemi měl kulaté modré oči a řasy, co vyváděly z míry: pirátské plachty na rybářské loďce. Minutu pozoroval plátno a pak vydal jakýsi chraptivý zvuk, který se podobal více psímu štěknutí než lidskému hlasu. Rozlišila jsem tam slovo: „Hrůza!“ – „Prosím?“ otázala jsem se vyděšeně, protože to jeho štěknutí mi sice připadalo naprosto oprávněné, ale přece jen trochu podivné a nečekané, a on mi to zopakoval stejně hlasitě: „Hrůza!“ Lidé v naší těsné blízkosti se hned odtáhli, jako by nechtěli mít nic společného s hrozícím skandálem, a já jsem tu najednou stála sama, uvězněná mezi obrazem

a chrabřým Juliem A. Cramem, který mě zjevně nehodlal nechat pláchnout. Za námi se začínal ozývat šepot. No ano, Julius A. Cram pronesl dvakrát a zřetelně „hrůza“, což mělo vyjádřit jeho mínění o tomto obraze, a rozkošná Josée Ashová – moje maličkost – ani v nejmenším neprotestovala. Ten šum zalarmoval neomylný šestý smysl nesmlouvavé madam Deboutové, jež k nám ihned zamířila. Madam Deboutová byla osobnost. S nepopiratelnou autoritou řídila celý tenhle mondénní okruh. Bylo jí šedesát a něco, měla krásné držení těla, byla velmi tmavovlasá, velmi elegantní a jmění jejího manžela (který zemřel už dávno) jí zaručovalo nezávislost a v důsledku toho i výjimečnou suverénnost a krvežíznivost. Ať se dělo cokoli, ať probíhala jakákoli společenská drama, galavečírky, paní Deboutová často všechno řídila, urovnávala, občas i všechno rozvracela a vždycky se znovu a znovu objevovala na scéně sama a vzpřímená, nedotčená časem a událostmi. Její příkazy, soudy, nadšení i odsudky byly nezpochybnitelné. Okamžitě dokázala vystihnout, co je nemoderního na nějakém avantgardním díle, či odvážného v díle konvenčním. Ostatně kdyby nebyla obdařena onou vrozenou a neustávající zlomyslností, dalo by se na její úsudek spolehnout.

Teď vycítila, že se děje cosi nečekanáho a snad i nepatřičného, a hned k nám vyrazila, následována svým neviditelným dvorem ozbrojenců, tatrmanů a lokajů, neboť všude sice chodila sama, ale zjevně ji neustále obklopovali hrdlořezové schopní všeho.

Což kolem ní vytvářelo jakousi zakázanou zónu, skoro hmatatelnou zeď, která nepřipouštěla jakoukoli důvěrnost.

„Co jste to říkal, Julie?“ otázala se.

„Říkal jsem tady madam,“ opáčil Julius bez jakéhokoli náznaku bázně, „že ten obraz je děsný.“

„A myslíte si, že je to nutné?“ pravila. „Přece to není tak špatné.“

Ukázala na svatého Šebestiána probodeného šípy, kterého právě Julius tak nelítostně sjel. Pohyb její brady a tón jejího hlasu byly dokonalé: směsice pohrdání dílem, shovívavé tolerantnosti pro výstřelky paní domu a k tomu všemu lehké napomenutí pro Julia, aby se choval, jak se sluší, a koukal být zdvořilejší.

„Ten obraz mě rozesmál,“ pravil Julius A. Cram hlasem, který se nečekaně změnil, byl teď trochu sykavý. „Nemůžu za to.“

Pamela Alfernová s Alanem po boku k nám mířila s távavým výrazem na tváři. Zaslechla jakési zvuky, postřehla jisté rozpaky u svých hostů a s rozvinutými plachtami vytáhla na bitevní pole.

„Julie,“ řekla, „líbí se vám Cristobalovo dílo?“

Julius neodpověděl a obdařil ji divoce nepřátelským pohledem. Trochu couvla a najednou si uvědomila své povinnosti paní domu.

„Znáte Joséeina manžela Alana Ashe?“

„To je váš manžel?“ podivil se Julius.

Přikývla jsem. Vtom se rozchechtal, byl to teutonský řehot pocházející odněkud z pravěku, naprosto nepřijatelny, nevhodný, zkrátka děs.

„Co je tady k smíchu?“ ozval se Alan podrážděně. „To vás tak rozesmál ten obraz, nebo fakt, že jsem Joséein manžel?“

Julius A. Cram si ho prohlédl. Připadal mi pořád výstřednější. V každém případě mu nechyběla odvaha: čelit paní Deboutové, hned nato paní domu a Alanovi, to vše během posledních tří minut, věru vyžadovalo značnou chladnokrevnost.

„Smál jsem se jen tak, pro nic za nic,“ opáčil prudce. „Nechápu vás, má drahá,“ – to se obracel na madam Deboutovou – „pořád mi vyčítáte, že se neumím zasmát. Teď můžete být konečně spokojená. Směju se.“

Náhle jsem si uvědomila, že jsem o něm slyšela. Julius A. Cram byl všemocný finanční magnát, který měl velmi významnou oporu mezi politiky a určitě znal výše kont ve švýcarských bankách u tří čtvrtin hostů na tomhle večírku. Říkalo se o něm, že je velkorysý a současně velice tvrdý, všichni se ho báli a všude ho zvali. To vysvětlovalo onen shovívavý a nucený úsměv madam Deboutové i Pamelý Alfernové. Pořád jsme tam stáli všichni čtyři, dívali se na sebe a nevěděli, co říct. Alanovi a mně samozřejmě nezbývalo než odejít, poblahopřát malíři, který se natřásal v hale, a vrátit se domů, do našeho úděsného soukromého peklíčka. Najednou to však vypadalo, že tahle jednoduchá a běžná situace, obvykle doprovázená slovy jako „brzy na shledanou“, „jsem šťastný, že jsem vás poznal“ atd., se stala naprosto neřešitelnou. Rozsekl to Julius, který se zcela nepochybně považoval za vůdce klanu a teď mi klidně nabídl, abych si s ním šla vypít skleničku k baru na druhém konci místnosti. Opět mě táhl za sebou stejně jako před chvílí, a tak jsme stylem přískokem vpřed přepochodovali salon. Chtělo se mi bláznivě smát a současně jsem měla strach, protože Ala-

nův pohled nebezpečně zbledl, oči měl teď zlostí skoro průsvitné. Chvatně jsem do sebe hodila skleničku vodky, kterou mi vložil do ruky panovačný Julius A. Cram, valně se nestaraje o mé chutě. Kolem nás to zase začalo hučet jako v úle a po chvílce se mi zdálo, že skandál je protentokrát zažehnán.

„Mluvme teď vážně,“ navrhl Julius A. Cram. „Co děláte v životě?“

„Nic,“ odpověděla jsem s jistou pýchou.

Pravda je, že uprostřed všech těch zahálčivých lidí, kteří bez ustání mleli o svých zaměstnáníčkách, jako bylo navrhování nábytku, šperků ve finském stylu, keramiky, nemluvě o účasti na tisíci různých akcích, jsem já s uspokojením přiznávala, že nic nedělám. Byla jsem zkrátka ženou Alana Ashe, který mě živil. V tu chvíli mi došlo, že ho brzy opustím a nebudu od něj moci nic přijmout, nikdy, ani dolar, ani setkání. Takže začnu chtít nechtít pracovat, přidám se k té radostné tlupě, co vykonává neurčitá povolání jako „tiskový mluvčí“, „public relations“ a *tutti quanti*... Budu muset hledat něco pro privilegovaný okruh pracujících, kteří můžou vstávat v devět ráno a jezdit za sluncem dvakrát nebo třikrát do roka. Zatím tady byl vždycky někdo, kdo se postavil mezi materiální život a mne: nejdříve mí rodiče, potom Alan. Ten šťastný čas už se patrně naplnil a já, naprostý pitomec a prostáček, jsem si k tomu blahopřála, jako by šlo o nějaké dobrodružství.

„A vám se líbí nedělat nic?“

Pohled Julia A. Crama nebyl přísný ani káravý, jen zaražený, ale mile.